

Bilag 2 a.

Biskoppen over Roskilde Stift.

Roskilde, den 28. September 1946.

I Skrivelse af 17. Juni 1946 (4. U. 1488) har det høje Ministerium udbedt sig en Fremstilling af mine principielle Synspunkter med Hensyn til Spørgsmaalet om Ordination af Kvinder til Præsteembeder i den danske Folkekirke. I den Anledning skal jeg udtale følgende:

Tre Faktorer spiller sammen i dette Spørgsmaal: Staten, Menigheden og Biskeembedet.

I Øjeblikket hindrer *Staten* ved sin Lovgivning Kvinder Adgangen til Præsteembeder. Dette maa jeg principielt anse for urigtigt. At Staten ved Forbud eller Paabud griber direkte ind i Kirkens indre Liv, stemmer ikke med den Udviklingslinie, som er trukket op i vor Folkekirkes snart 100-aarige Tilværelse. Lige saa lidt som Staten bør dekretere, at der nu skal ansættes kvindelige Præster, bør den opretholde en kirkelig Lovgivning, som paa Forhaand umuliggør Anbringelsen af kvindelige Præster.

Staten har — efter mit Syn — i denne Forbindelse kun to Ting at gøre: 1) at ændre Loven af 4. Marts 1921 om lige Adgang for Kvinder og Mænd til Tjenestestillinger og Hverv, saaledes at Ordene: „og til Embeder, hvortil der kræves Præstevielse“, udgaar, 2) ved redaktionelle Ændringer at bringe Lov om Adgang til Præsteembeder i Folkekirken af 16. April 1941 tilbage til Overensstemmelse med Lov Nr. 285 af 30. Juni 1922, hvor det i § 1 hedder: „foruden teologiske Kandidater“.

Hvad angaar *Menighedens* Forhold til Sagen, er det min Opfattelse, at Menigheden bør have det afgørende Ord. Eftersom det her unægteligt drejer sig om et Brud med en henved 2000-aarig Praksis paa Gudstjenestelivets Omraade, bør Menigheden og ikke de administrative Myndigheder — altsaa hverken Staten eller Biskeembedet — principielt og i de enkelte Tilfælde — have Afgørelsen i sin Haand.

Heraf følger, at en Nyordning paa dette Omraade ikke bør gennemføres ad Bagveje eller tilfældigt, det vil sige uden om Menighederne og deres lov-mæssige Organer. Særskilte profane Administrationsorganer bør ikke skabe ny kirkelig Praksis, og naturligvis bør Ansættelse af Medhjælpere i Stillinger af hel eller delvis kirkelig Natur absolut ikke ske uden om de kirkelige Organer. (Her tangeres et Forhold, som aabenbart trænger til at klarlægges og ordnes!). Heller ikke bør man i givet Tilfælde søge Sagen klarret ved Hjælp af en Særlov. Med al Respekt f. Eks. for kvindelige Fangers Menneskeværd maa jeg mene, at Hensynet til et saadant forhaabentlig forsvindende Antal af Medborgere ikke bør være retningsgivende for kirkelig Praksis. Der vil for en saadan Særgruppe stadig kunne være Adgang til at høre kvindelig Forkyndelse og til at føre Samtale med en forstaaende kristen Kvinde. Skulde det i et enkelt Tilfælde skønnes at være paakrævet, at Sakramentet blev betjent af en Kvinde, er Muligheden herfor da ogsaa til Stede, idet Situationen vil kunne ansues under Synspunktet: *casus necessitatis*.